

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.738 van 25 september 2012
in de zaak A. 202.503/XIV-33.708**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Roger Belderbosch
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Belgiëlei 15B bus 10
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 18 november 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 68.504 van 17 oktober 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7853 van 20 december 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

 De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 september 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annik Haegeman, die loco advocaat Roger Belderbosch verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster dient op 12 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 27 juni 2011 ontvankelijk doch ongegrond en neemt tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 31 augustus 2011 stelt de verzoekster tegen de voornoemde beslissingen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt de

vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 17 oktober 2011. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een eerste middel de schending van het vertrouwensbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur op. Zij voert aan dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State op 11 (lees: 9) december 2009 werd vernietigd, maar dat de bevoegde staatssecretaris er zich toe heeft geëngageerd die criteria binnen zijn discretionaire bevoegdheid te blijven toepassen. De verzoekster mocht er dus op vertrouwen dat de instructies correct werden toegepast zonder toevoeging van bijkomende voorwaarden. Hierna citeert zij criterium 2.8B uit de vernietigde instructie en de verduidelijkingen bij dat punt in het vademecum bij de instructie.

De verzoekster stelt aan criterium 2.8B te hebben voldaan door bij haar aanvraag een kopie van de vereiste arbeidsovereenkomst te hebben gevoegd. Zij zou ook hebben kunnen voldoen aan de voorwaarde van een arbeidskaart B, maar bij gebrek aan een attest van immatriculatie kon zij deze kaart niet aanvragen. Als haar aanvraag gegrond was verklaard, dan had zij een andere dan haar inmiddels failliete werkgever kunnen zoeken en op die manier binnen de termijn van 3 maanden alsnog een arbeidskaart B kunnen vragen.

In haar verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had de verzoekster al gesteld dat de vereiste als zou de werkgever bij wie de arbeidsovereenkomst was afgesloten dezelfde moeten zijn als degene die samen met de werknemer de arbeidskaart en de arbeidsvergunning aanvraagt, een criterium toevoegt aan de instructie van 19 juli 2009 en dat daardoor het vertrouwensbeginsel wordt geschonden. Volgens het bestreden arrest zou de verzoekster dit niet dienstig kunnen aanvoeren omdat die voorwaarde nergens in de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteld. De verzoekster stelt dat dit criterium in de aanvankelijk bestreden beslissing impliciet wel is toegevoegd. Die beslissing is immers genomen op grond van het feit dat de verzoekster geen arbeidsovereenkomst voorlegt waaruit een mogelijke tewerkstelling in de toekomst blijkt

omdat de werkgever in kwestie failliet werd verklaard. Daarmee wordt volgens de verzoekster geoordeeld dat tewerkstelling niet mogelijk is wegens het faillissement van de werkgever, waaruit volgt dat zij niet de kans krijgt na een gegrondheidsbeslissing een arbeidskaart en een arbeidsvergunning aan te vragen. Dit betekent impliciet doch zeker het toevoegen van de voorwaarde dat de werkgever die de arbeidskaart en de arbeidsvergunning aanvraagt dezelfde moet zijn als degene met wie de arbeidsovereenkomst is afgesloten. De verzoekster besluit dat ook het bestreden arrest het vertrouwensbeginsel schendt door het middel van de verzoekster te verwerpen dat in de aanvankelijk bestreden beslissing effectief een bijkomend criterium werd toegevoegd.

5. In de memorie van wederantwoord benadrukt de verzoekster dat het middel geen kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing vormt, maar tegen het bestreden arrest omdat daarin het impliciet doch zeker door de verwerende partij toegevoegde criterium niet wordt onderkend. De verwerende partij mag haar ruime discretionaire bevoegdheid niet gebruiken om voorwaarden toe te voegen aan een instructie, waarvan zij zelf stelt dat zij ze binnen haar discretionaire bevoegdheid zal blijven toepassen. Ten slotte stelt de verzoekster dat zij pas achteraf van het faillissement kennis kon nemen zodat zij er de verwerende partij hoe dan ook niet van op de hoogte kon brengen.

Beoordeling

6. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekster, na de overweging dat de verzoekster zich op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 beroept, ongegrond verklaard omdat zij bij haar aanvraag een arbeidsovereenkomst heeft gevoegd om bij de bvba Tez Clean te worden tewerkgesteld, dat die firma failliet is verklaard en dat de verzoekster dus onmogelijk bij die firma kan worden tewerkgesteld.

Anders dan de verzoekster voorhoudt, wordt in die beslissing nergens gesteld dat de verzoekster geen arbeidskaart van dezelfde werkgever voorlegt of daartoe verplicht zou zijn. De aanvankelijk bestreden beslissing houdt enkel in dat een arbeidsovereenkomst moet worden voorgelegd waaruit ook een tewerkstelling kan volgen, hetgeen niet mogelijk is bij een faillissement van de werkgever. In het bestreden arrest kon derhalve op wettige wijze worden vastgesteld dat in de aanvankelijk bestreden beslissing niet als dusdanig de vereiste voorkomt “dat de werkgever die het bij de aanvraag gevoegde

arbeidscontract heeft afgesloten, dezelfde moet zijn als degene die samen met de werknemer de arbeidskaart en arbeidsvergunningen aanvraagt” en dat de verzoekster dit dus niet dienstig kan aanvoeren. Het vertrouwensbeginsel houdt niet in dat een aanvrager die zich op een arbeidsovereenkomst beroept, zou kunnen volstaan met een arbeidsovereenkomst waarvan vaststaat dat zij niet kan worden uitgevoerd. Het vertrouwensbeginsel houdt evenmin in dat, wanneer een aanvrager niet aan bepaalde voorwaarden voldoet, zijn aanvraag toch gegrond zou moeten worden verklaard om hem de mogelijkheid te geven achteraf aan deze of gene voorwaarde te voldoen.

Daarenboven werd de “instructie” van 19 juli 2009 met ‘s Raads arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd en zij werd aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde verwijderd. De verzoekster meent wel aan die instructie te hebben voldaan en beroept zich daar in wezen op. Zij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit die instructie of uit het bij de instructie horende “vademecum”, te dezen met betrekking tot het voorleggen van een arbeidsovereenkomst, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling in het bestreden arrest van de beslissing van 27 juni 2011 te besluiten. Het vertrouwensbeginsel houdt geenszins in dat de appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij uitsluitend tot de toepassing van de vernietigde instructie beperkt zou zijn.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekster werpt in een tweede middel de schending van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet op. Zij herhaalt letterlijk het eerste middel en stelt dat in de aanvankelijk bestreden beslissing impliciet doch zeker de voorwaarde wordt toegevoegd dat de werkgever die de arbeidskaart en de arbeidsvergunning aanvraagt dezelfde moet zijn als degene met wie de arbeidsovereenkomst is afgesloten. De verzoekster besluit dat het bestreden arrest, door ten onrechte de kritiek van de verzoekster te verwerpen dat in de aanvankelijk bestreden beslissing effectief een bijkomend criterium werd toegevoegd, onvoldoende is gemotiveerd en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet schendt.

8. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekster toe dat zij een arbeidskaart B pas na een gegrondheidsbeslissing kan aanvragen, maar dat zij daartoe nooit in de gelegenheid werd gesteld omdat een ongegrondheidsbeslissing werd genomen.

Beoordeling

9. De verzoekster betwist niet dat haar kritiek in het bestreden arrest werd beantwoord, zij betwist wel de inhoud van die motivering. In ieder geval geeft zij niet aan op welke punten haar kritiek niet zou zijn beantwoord.

Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet betreft echter enkel de motiveringsplicht als vormvereiste voor de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekster voert niet aan en toont a fortiori niet aan dat die vormvereiste zou zijn geschonden. Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet heeft geen betrekking op de vraag of de motieven juist zijn of niet. Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftwintig september tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen